

In gesprek met Luca

Kun je iets over jezelf vertellen?

Ik ben Luca en ben 21 jaar. Ik woon nog thuis met mijn ouders en broertje in een rijtjeshuis in Alkmaar. Ik ben niet echt heel close met m'n broertje. Vroeger moest ik altijd veel op hem passen. Dat vond ik niet leuk, maar m'n ouders waren heel druk met werk. Ons contact is nu wel oké. Ik heb ook een oudere zus, maar die is al lang uit huis. Bij haar gaat alles makkelijk, ze weet wat ze wil. Zij heeft bijna de universiteit afgemaakt en woont samen. We hebben niet zoveel contact, ze is heel anders dan ik. Ben ik een jongen of een meisje? Ik ben een meisje, maar het maakt niet uit hoe je me noemt: zij, het, alles is prima. Als het maar respectvol is. Ik vind gender niet belangrijk: dit ben ik en ik ben gewoon mezelf.

Wat is voor jou belangrijk? Waar krijg je energie van?

Ik game veel, sinds corona nog meer, omdat je dan toch thuis zit. Mijn ouders noemen mij 'gameverslaafd'. Maar ik vind het gewoon leuk, ook het contact met andere gamers over de hele wereld. Wat ik echt belangrijk vind is familie. Ik heb een grote familie, maar sinds we verhuisd zijn woon ik best ver bij ze vandaan. Dat vind ik jammer. Als ik bij familie ben is er gewoon gezelligheid van de groep en voel ik me thuis, maar dat is niet zo vaak. Verder is mijn vriend heel belangrijk voor me en m'n beste vriendin. Al van kleins af aan zijn wij superhecht. Dus ja, het is niet zo veel, maar ik vind mezelf niet echt eenzaam. Dit is voor mij

genoeg. Soms ben ik wel bang, wat als ik hen kwijtraak? Vroeger had ik het gevoel dat ik niet echt ergens bij hoorde. Er waren allemaal vriendengroepjes. Maar als ik dan bij zo'n groepje was, hoorde ik er toch niet helemaal bij. Ik ben ook wel eens uit een groepje gezet. Iemand vertelde leugens en toen had iedereen haat aan mij. Ze geloofden wat die ander zei. Dus zo'n groep hoeft voor mij niet meer. Andere hobby's? Vroeger deed ik aan turnen en later softbal. Maar toen er gedoe in het team kwam en ik verhuisde, ben ik gestopt. Nu doe ik geen sport meer. Ik weet ook niet zo goed met wie. Dat is toch leuker om samen te doen.

Wat voor opleiding heb je gedaan?

Mijn vmbo-tl heb ik gehaald, daar ben ik wel trots op! Het was niet makkelijk. Ik ben een keer blijven zitten en gewisseld van school toen ik de diagnose ADD kreeg. Dat vind ik lastig om mee om te gaan. Het duurde best lang voor ik wat hulp kreeg, lange wachtlijsten. Het is best wel een ding, maar tegelijkertijd ook niet m'n hele *personality* ofzo.

Na m'n vmbo wilde ik eigenlijk een tussenjaar, of direct gaan werken. Maar ik moest eerst een startkwalificatie halen. Anders krijg je een boete en laten ze je niet met rust. De decaan zei: 'je hebt zoveel aandacht voor anderen. Sociaal werk, da's echt iets voor jou!'. Ik wist het zelf niet dus heb ik dat toen maar gedaan. Nou, binnen een half jaar ben ik gestopt want dat paste echt niet bij mij! Toen ben ik gaan werken. Mijn moeder had een baantje geregeld bij een apotheek. Het jaar daarna ben ik begonnen met de opleiding apothekersassistent. Ik had me goed voorbereid, dingen gelezen en erover gepraat. Maar pas als je op de opleiding zit weet je echt hoe het is. Het sloot toch niet aan en de reistijd hielp ook niet. Tijdens corona hoefde ik heel weinig naar school, dus dat scheelde qua reistijd, maar toen had ik helemaal geen contact meer met school en de leerlingen. En online lessen volgen kan ik echt niet. Dat vond ik heel zwaar. Toen ben ik ermee gestopt.

Wat doe je nu?

Ik werk alweer een tijdje in een supermarkt. Niet echt mijn droombaan, maar ik verdien genoeg om zelf dingen te kunnen kopen. Ik ben op zoek naar een echte baan, of toch een opleiding. Ik weet het nog niet zo goed. Een combinatie van opleiding en werken zou top zijn. Mijn begeleider van het RMC kan helpen, die kent bedrijven. Ik hoop dat dat lukt, maar ik moet ook nog eens kijken hoe het nou werkt met die schulden bij DUO als je het mbo niet af maakt. Dat is zo ingewikkeld en dat had

ik natuurlijk al twee keer. Om eerlijk te zijn: ik vind ook dat we veel te jong al die keuzes moeten maken.

Welke ondersteuning kreeg je? Heb je nog tips?

Het was fijn dat mijn begeleider van het RMC contact met mij opnam toen ik de eerste keer stopte met mijn opleiding. Ik wist niet goed hoe ik verder moest. Ik kan haar altijd appen met vragen. Dat is heel fijn, want mijn ouders proberen wel te helpen, maar weten niet altijd hoe het zit. Ook willen zij dan bepalen wat ik moet doen. Het is anders met mijn begeleider van het RMC. Zij stelt meer vragen aan mij, en denkt dan mee. Ik doe nu de cursus Your next step: via workshops, bezoeken aan bedrijven, sporten enz., kijken we waar ik goed in ben en wat ik leuk vind.

Hoe zie jij je toekomst?

Voor m'n toekomst wil ik graag een fijn huis met mijn vriend, mijn vissen en m'n kat. Ik ben al heel lang samen met hem en later willen we ook kinderen. En dan een leuke baan en een auto. Ik denk aan een appartementje ergens in de buurt of juist meer bij de familie. Ik hoop dat dat ons lukt, maar ik moet ook realistisch blijven. Misschien is het ook niet zo erg als het nog even duurt. Ik red het nog wel thuis. Als ik gewoon netjes en respectvol naar m'n ouders ben en doe wat me gevraagd wordt vinden zij het prima. Hoewel mijn vader wel eens grapjes maakt dat hij ervoor zou betalen als ik het huis uit ga!